

СЪСЪДИ.

Въ едно село живѣлъ единъ селянинъ съ жена си и съ сина си, когото наричали Стефанчо. Тѣ живѣли въ къща, която имала три стаи. Имали и градина и кошара, а въ нея петъ агнета, единъ конъ и една крава. Въ стаята, подъ печката, живѣлъ стария котаракъ, а на двора била къщичката на Мурджа.

Наумилъ си Стефанчо да навиди всичкитѣ и, у когото жилището е по-голѣмо, у него ще поседи по-вече. Заблѣяли агънцата и завикали:

— Заповѣдайте у насъ, господинчо!

И тѣ го закачали съ хубавитѣ си глави.

Но на Стефанчо се струвало, че тукъ е много тъмно и той отишелъ на двора, при кучето. То замахало опашката си и прѣдложило:

— Заповѣдайте, Стефанчо, въ моето жилище!

— Не, Мурджо, у тебе е студено и ти много силно лаешъ. Ще ида при котката — колко хубаво przede тя!..

Вечерята отива при печката. Котарака се помѣстилъ, погалилъ се и сладко заприказвалъ:

— Ще се посвиемъ, ще се вмѣстимъ. Подобръ на тѣсно да сме, но да се не караме.